

РЕШЕНИЕ

№ 966

гр. София, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Михаил Ал. Малчев
Божидар Ив. Стаевски

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Татяна Димитрова Въззивно гражданско дело
№ 20211100511781 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение № 20155778/12.07.2021г. по гр. д. № 36094/2019г. на Софийски районен съд 165 състав е отхвърлен предявения от „Д.т.г.“ ЕООД, срещу ЗД „Е.“ АД, осъдителен иск за заплащане на сумата от 20 010лв., представляваща частичен иск от сума в пълен размер от 123 000лв., представляваща обезщетение за претърпени от цедента на ищеца Г. Б. Н. по вина на ЧСИ Р. Р., район на действие: ОС – гр. Шумен имуществени вреди под формата на пропуснати ползи от незаконосъобразно възлагане на публична продан на недвижим имот с идентификатор 68744.10.355 по КKKP на общ. Нови пазар, с. Стан, одобрени със Заповед № РД-18-869/29.03.2018г. на Изпълнителния директор на АГКК, намиращ се в землището на с. Стан, общ. Нови пазар, с площ от 95 748 кв.м., начин на трайно ползване: за друг вид водно течение, водна площ, съоразение, по изп.д. № 20179310400131 по описа на ЧСИ Р. Р., рег. № 931, район на действие: ОС – гр. Шумен, като неоснователен. С решението „Д.т.г.“ ЕООД е осъдено да заплати на ЗД „Е.“ АД сумата от 100лв., представляваща сторени деловодни разноски по делото.

Процесуалният представител на жалбоподателката – адвокат Н. Т. - ШАК поддържа, че атакуваното решение е неправилно. Моли то да бъде отменено изцяло и да се постанови друго, с което да се уважат предявените иски, както и да бъдат присъдени деловодните разноски за първата и настоящата инстанции.

В законоустановения срок е постъпил отговор на въззивната жалба от „Застрахователно дружество Е.“ АД, представлявано от Е.И. и Р.Б. – изпълнителни директори, подаден чрез юрисконсулт Б.Г.. Пълномощникът на ответното дружество оспорва въззивната жалба, като счита, че изложените възражения са неоснователни. Счита че първоинстанционният съд е определил справедливо обезщетение като в тази връзка сочи, че направените от въззивника възражения са неоснователни и недоказани. Моли за потвърждаване на първоинстанционното решение като правилно и законосъобразно.

Постановено е определение на съда от 04. 10. 2021г., с което е оставено без уважение искането за събиране на доказателства във въззивното производство, тъй като не са налице предпоставките за това, както и предпоставките по чл. 266, ал. 2 и 3 ГПК. Със същото делото е насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на ответника по жалбата, намира за установено следното:

Предявени са за разглеждане обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ вр. с чл. 99 ЗЗД и с правно основание чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо в обжалваната част. Не е допуснато и нарушение на императивни правни норми.

Решението е и правилно, като на основание чл. 272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от СРС. Независимо от това и във връзка с доводите във въззивната жалба е необходимо да се добави и следното:

Разпоредбата на чл. 432, ал. 1 КЗ дава право на увреденото лице при пътнотранспортно произшествие да насочи иск за обезщетяване на претърпените вреди направо срещу застрахователя, при който деликвентът има застраховка "гражданска отговорност". По този иск ищецът следва да установи, че има вземане за застрахователно обезщетение за претърпени от цедента на ищеца Г. Б. Н. по вина на ЧСИ Р. Р., рег. № 931, район на действие: ОС – гр. Шумен имуществени вреди под формата на пропуснати ползи, състоящи се в разликата между предложената на търг с устно наддаване по изп.д. № 20179310400131 по описа на ЧСИ Р. Р. от предходния кредитор – наддавача Г. Б. Н. цена от 28 499 лв. и пазарната стойност на недвижим имот с идентификатор 68744.10.355 по КKKP на общ. Нови пазар, с. Стан, одобрени със Заповед № РД-18-869/29.03.2018г. на Изпълнителния директор на АГКК, намиращ се в землището на с. Стан, общ.Нови пазар, с площ от 95 748 кв.м., начин на трайно ползване: за друг вид водно течение, водна площ, съоразение, ведно със законната лихва от датата на съдебното сезиране.

Безспорно е по делото, а и се установява от събраните по делото доказателства, обстоятелствата между страните, които не се нуждаят се от доказване, че на 08.03.2019г. е проведена публична продажба на процесния недвижим имот от ЧСИ Р. Р., че цедентът Г. Н. е предложил при устно наддаване цена от 52 499 лв., като най- високото наддавателно предложение било на наддавача В. Киревски за сумата от 175 499 лв. и че ответникът по делото е застраховал имуществената отговорност на съдебния изпълнител.

Установява се от доказателствата по делото и приложени към исквата молба са преписи на Договор за цесия от 08.06.2019г., сключен между Г. Н. и ищцовото дружество, с който първият продава вземаненето си от 123 000 лв. срещу ЧСИ Р. Р., рег. № 931, район на действие: ОС – гр. Шумен и застрахователя му по чл. 25 от ЗЧСИ „Е.“ АД, представляващо разликата между пазарната цена от 175 499 лв. на ПИ с идентификатор 6844.10.355 по КKKP, находящ се в общ. Нови Пазар, с. Стан и сумата от 52 499 лв., представляваща предложена от цедента цена на публична продажба, извършена на 08.03.2019г., по изп.д. №20179310400131 по описа на ЧСИ Р. Р., преписи от Протокол за обявяване на наддавателни предложения и купувач от 07.02.2019г. и Разпореждане от 18.04.2019г., с което съдебният изпълнител е оставил без уважение молба на Г. Н. за обявяването му за купувач на горния имот, молба до ответното застрахователно дружество, с което е уведомено за извършената цесия, без даани за връчването ѝ, отговор от застрахователя до Г. Н. за размера на застрахователната сума.

По делото правилно е допуснато и прието заключение по съдебно – оценителна

експертиза, според която стойността на процесния ПИ по реда на Наредба реда за определяне на цени на земеделските земи от 05.06.1998г., приета с ПМС №118/26.05.1998г. възлиза на сума от 5 745 лв., при данъчна оценка от 4 653 лв. и пазарна стойност по метода на пазарните аналози в размер на 102 167 лв. При приемане, че имотът е от IV категория, съобразно близките земеделски земи, стойността му възлиза на сумата от 61 757 лв., при цена от 1 067 лв./ дка. Пред първоинстанционния съд служебно е изискан и препис на изп.д. №20179310400131 по описа на ЧСИ Р. Р., рег. № 931, като на стр. 925 и сл. се намира процесният протокол за обявяване на наддавателни предложения и купувач.

Въззивният съд не констатира твърдения пропуск в доказателствената тежест – същата е била правилно разпределена между страните, като указанията на съда в тази връзка са били правилни, а в акта си по същество съдът се е ръководил от дадената правна квалификация и разпределената вече доказателствена тежест, без да е внесъл промени в зададените до момента положения.

Контролиращата инстанция не констатира пропуски в мотивите на съда във връзка с оплакването на въззивника, че решението на районният съд по чл. 435 ГПК има сила на пресъдено нещо спрямо процесуалната законосъобразност на действията на съдебния изпълнител, вкл. процесното такова. Поради което, в предявен деликтен иск по общия ред, съда не може да прави нова преценка за това. Районният съд, подобно на въззивния, не е констатирал наличието на действия на съдебния състав по гр.д. № 13662/2014г. на СРС, ГО, 37 състав в разрез със законовите правила.

Съдът споделя изводите на първоинстанционния съд, че производството по реда на чл.74 от ЗЧСИ има за предмет репарирание на действителните вреди, настъпил вследствие на неправомерни действия на съдебния изпълнител. Кумулативно изискуемите предпоставки за носене на имуществена отговорност от частния съдебен изпълнител, имаща деликтен характер, е допуснато незаконосъобразно действие или бездействие при упражняване на дейността му и настъпила вследствие на това вреда за ищеца. В съдебната практика се приема, че процесуално законосъобразно е това принудително изпълнение, което е образувано въз основа на надлежно издаден изпълнителен лист, обективиращ изпълняемо вземане и са спазени изискванията на процесуалния закон при провеждане на изпълнителните действия в производството.

При така установеното, въззивната инстанция се солидизира с първоинстанционния съд, че ищецът – цесионер, релевира възражение за нарушаването на разпоредбата на чл. 493, т. 2 от ГПК относно обявяването за купувач на наддавача, предложил следващата най – висока цена. Незабавният търг с устно явно наддаване по чл. 492, ал. 2 от ГПК е служил за постигането на възможно най – висока цена на публичната продан. За купувач на имота се е обявявил наддавачът, който е предложил устно най – високата цена. Обявяването за купувач на последния води до възникване на задължение за него да плати обещаната цена. В съдебната практика се поддържа, че смисълът на разпоредбата на чл. 493, т. 2 от ГПК е имотът да бъде продаден на възможно най – високата цена, като последното е в интерес както на длъжника, така и на вискателя и съобразно извършеното от ЧСИ Р. Р. Предвид изложеното, първоинстанционният съд правилно е приел, че не е налице първия елемент от фактическия състав на деликта, а именно увреждащото деяние от страна на застрахования съдебен изпълнител. С оглед на това и само на тези основания искът правилно е отхвърлен като неоснователен.

При съвпадение на изводите на двете съдебни инстанции, въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение, а първоинстанционното решение – потвърдено, като правилно.

По отношение на вредите под формата на пропуснати ползи следва да се отбележи, че Само ако бъде доказано, че имуществото на праводателя на ищеца е могло да бъде увеличено, но тази възможност е пропусната единствено по причина на противоправно поведение на ЧСИ, само тогава претенцията може да се приеме за основателна. Следва да бъде кредитирана и взета предвид допълнителната експертиза вещото лице, изготвена

съобразно приложимата нормативна база. Видно от заключението на вещото лице за определяне пазарната стойност на процесния имот същото е, че пазарната стойност на имота е в размер на 5 745лв., при данъчна оценка - 4653лв. поради тази причина, в хода на делото не се е доказала претърпяна вреда - пропусната полза, в размер на разликата между пазарна цена в размер на 5 745лв и предложената от праводателя Н. цена, в размер на 52 499лв., доколкото тази разлика е отрицателна величина.

Относно причинно-следствената връзка, не се е доказала причинна връзка между твърдяната вреда и между твърдяното противоправно поведение, както и другите необходими събития между поведението и вредата или че Г. Н. е щял да внесе предложената от него цена в едномесечен срок. В този смисъл, не се е доказало и че е имало предпоставки за възлагане на имота на Г. Н. и, че е щяло да бъде изготвено постановление за възлагане, което да влезе в сила, при положение, че изпълнителното производство е прекратено по искане на длъжник и вискатели, поради уредени отношения.

Правилна е и констатацията на съда за липсата на доказателства за спазването на абсолютна процесуална предпоставка за предявяване на иск по застрахователно правоотношение с отправянето преди сезирането на съда от увреденото лице към застрахователя или негов представител на писмена застрахователна претенция по реда на чл.380 от КЗ.

Правото на увреденото лице спрямо застрахователя на ЧСИ Р. Р., за получаване на обезщетение за претърпени от деянието вреди е уредено в разпоредбата на чл. 432, ал. 1 КЗ във вр. с чл. 498, ал. 3 КЗ, която разпоредба установява възможност за предявяване на претенцията на увреденото лице пред съд, единствено ако след получаване на писмената застрахователна претенция на увреденото лице по чл. 380 КЗ, застрахователят не е платил в срока по чл. 496, ал. 1 КЗ, откаже да плати обезщетение или ако увреденото лице не е съгласно с размера на определеното или изплатеното обезщетение.

В случая в производството по делото, независимо от дадените с Протоколно определение от 16.07.2020г., указания, не са представени писмени доказателства, установяващи обстоятелството, че ищецът е предявил претенцията си за получаване на обезщетение към застрахователя на ЧСИ Р. Р., с представяне на всички необходими документи на основание чл. 498, ал. 2 КЗ, по която да е образувана щета и застрахователното дружество да е отказало в срока по чл. 496, ал. 1 КЗ или да е заплатило обезщетение, с размера на което увреденото лице не е съгласно.

Поради съвпадането на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд, въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение като неоснователна, а обжалваното решение на СРС – потвърдено.

При това положение **на въззивника разноси не се следват.**

Въззиваемата страна не претендира разноси и такива не са сторени поради което не се присъждат.

На основание чл. 280, ал. 3 ГПК настоящето решение подлежи на касационно обжалване.

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20155778/12.07.2021г. по гр. д. № 36094/2019г. на Софийски районен съд 165-ти състав.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВКС на РБ при предпоставките по чл. 280, ал. 1 ГПК в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____